

Arrest

nr. 321 386 van 10 februari 2025
in de zaken RvV X, RvV X en RvV X / XI

Inzake 1. X
 2. X
 3. X

Wettelijk vertegenwoordigd door X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
 Lange Lozanastraat 24
 2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, X en X, wettelijk vertegenwoordigd door X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op respectievelijk 17 mei 2024 en 21 mei 2024 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 mei 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 10 december 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat D. GEENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Eerste en tweede verzoekende partij dienden op 25 september 2020 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Gezien hun jeugdige leeftijd werd hun moeder op 17 maart 2022 in hun naam gehoord door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) nam op 4 april 2022 ten aanzien van eerste en tweede verzoekende partij een beslissing tot weigering

van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Hiertegen werd een beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Ook de Raad weigerde aan eerste en tweede verzoekende partij bij arrest nr. X van 23 september 2022 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. Eerste en tweede verzoekende partij dienden op 8 november 2022 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Derde verzoekende partij diende op 8 november 2022 een eerste verzoek om internationale bescherming in.

1.5. De commissaris-generaal verklaarde deze verzoeken om internationale bescherming op 5 april 2023 niet-ontvankelijk. Hiertegen werd een beroep ingediend bij de Raad.

1.6. Bij arrest nr. X van 8 februari 2024 verwierp de Raad het beroep ingediend tegen de beslissingen van 5 april 2023.

1.7. Derde verzoekende partij dient op 28 februari 2024 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Eerste en tweede verzoekende partij dienen op 3 april 2024 een derde verzoek om internationale bescherming in.

1.8. De commissaris-generaal verklaart deze volgende verzoeken om internationale bescherming op 13 mei 2024 niet-ontvankelijk.

De bestreden beslissing genomen ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Je bent op (...) januari 2017 geboren in Heerlen in Nederland. Jouw beide ouders A.-A. G. M. F. (CG ..., O.V. ...) en H. T., M. (CG ..., O.V...), hebben de Iraakse nationaliteit. Jouw ouders dienden in jouw naam en in naam van jouw broer H. R. M. H. (CG ..., O.V....) een eerste verzoek om internationale bescherming in op 25 september 2020. Je moeder haalde aan dat de problemen die jouw ouders in Irak hebben gekend ook een impact zouden hebben op jou bij een eventuele terugkeer naar Irak. Daarnaast vreesde ze dat jij als kind het slachtoffer zou kunnen worden van ontvoering, moord, kinderverkrachting of organenhandel. Jouw moeder verwees hierbij naar de onveilige situatie in jullie regio. Jouw moeder legde ter staving van jouw verzoek een geboortakte voor en enkele administratieve beslissingen in het kader van jullie Nederlandse asielprocedure. Jouw ouders dienden op 2 april 2021 zelf een eerste verzoek om internationale bescherming in België in. Jouw ouders haalden in het kader van hun verzoek aan dat ze problemen ondervonden met de militie Saraya el Salaam omwille van het feit dat jullie soennieten zijn. Het CGVS weigerde hen de vluchtelingenstatus alsook de subsidiaire beschermingsstatus op 6 april 2022. Op 6 april 2022 nam het CGVS eveneens in jouw hoofde alsook in hoofde van jouw broer een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Jouw ouders tekenden beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). De RvV bevestigde de beslissingen van het CGVS op 23 september 2022.

Jouw ouders dienden op 8 november 2022 een volgend verzoek in jouw naam en in naam van je broer R. in. Ze dienden diezelfde dag een eerste verzoek in naam van je jongste broer H. T., S. M. (CG..., o.v....) in. In het kader van je tweede verzoek verklaarde je vader dat je ziek was. Je had moeite met articuleren en praten. Jouw vader vreesde dat je je bij de maffia zou aansluiten of dat je militair zou worden. Voorts stelde jouw vader dat er voor soennieten geen leven mogelijk was in Irak en dat er in de laatste periode veel mensen vermoord werden in de regio waarvan jullie afkomstig zijn. Voorts verwees hij naar het verschil in mentaliteit tussen jou en andere Iraakse kinderen. Hij was van mening dat je geen goede toekomst zou hebben in Irak. Het verzoek van jou en je broers werd niet-ontvankelijk verklaard op 13 april 2023. Het beroep hiertegen werd door de RvV verworpen op 8 februari 2024.

Jullie verlieten België niet. Op 28 februari 2024 werd een tweede verzoek in naam van je broer S. ingediend. Je ouders verwezen hierbij naar de eerder door hen aangehaalde vrees omwille van religieuze redenen.

Op 3 april 2024 werd tevens een derde verzoek in naam van jou en je broer R. ingediend. Als wordt gepeild naar jouw vrees met betrekking tot Irak geef je aan nooit in Irak te zijn geweest en niet te weten wat je daar te vrezen zou hebben. Je weet niet of je daar zou willen wonen, je ouders zouden je er immers nooit iets over hebben verteld. Er werden geen documenten neergelegd in het kader van onderhavig verzoek.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van jouw tweede verzoek om internationale bescherming bepaalde bijzondere procedurele noden in jouw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek als begeleide minderjarige in het verleden door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit geen persoonlijk onderhoud van jou afgenomen. Er werd bij je vader H. T., M. gepeild naar de redenen waarom in jouw naam een verzoek om internationale bescherming werd ingediend. Bovendien vond dit plaats in het bijzijn van je advocaat die tevens in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in jouw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén concrete aanwijzingen aandienen noch door jouw ouders worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling met betrekking tot de bijzondere procedurele noden onverkort gelden en werd deze mee in acht genomen in het kader van onderhavige procedure. Er kan dan ook vanuit gegaan worden dat jouw rechten gerespecteerd worden en je in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in jouw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat jouw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Jouw eerste verzoek werd afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien in jouw hoofde geen persoonsgerichte vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in de zin van de subsidiaire bescherming, werd aangetoond. Je volgde hierbij de weigeringsbeslissing van jouw ouders.

Jouw tweede verzoek werd niet-ontvankelijk verklaard bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maakten dat je voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking zou komen.

Uit het administratief dossier blijkt dat naar aanleiding van onderhavig derde verzoek in jouw hoofde geen bijkomende inhoudelijke verklaringen werden afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken werden aangebracht die betrekking hebben op jouw asiolverzoek. Je geeft immers aan nooit in Irak te zijn geweest en niet te weten wat je daar te vrezen zou hebben. Je weet niet of je daar zou willen wonen, je ouders zouden je er immers nooit iets over hebben verteld. In het kader van het verzoek van je broer verwijzen je ouders naar asielmotieven die ze reeds in het verleden hebben uiteengezet, met name de vrees voor jullie leven omwille van de eerder door hen aangehaalde religieuze redenen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van januari 2024 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/policy/countrypos/unhcr/2024/en/147247> of <https://www.refworld.org/>), en de EUAA Country Guidance Note: Iraq van juni 2022 (beschikbaar op <http://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-iraq-june-2022> of <https://euaa.europa.eu/asylum-knowledge/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas”, afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan

bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EUAA Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de beschikbare landeninformatie (zie de COI Focus Irak – Veiligheidssituatie van 26 april 2023 (update), beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coif_irak_veiligheidssituatie_20230426.pdf ; en het EUAA Country of Origin Report Iraq: Security situation van januari 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_security_situation_20220223.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds 2013 grotendeels werd bepaald door de opkomst van en de strijd tegen de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS). Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider alAbadi de definitieve overwinning op ISIS af. Het door ISIS uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Sinds het verlies van het laatste grondgebied in Irak voert ISIS een low-level-guerrillaoorlog met als voornaamste doelwitten het Iraakse leger, de politie, de Popular Mobilization Forces (PMF), en lokale gezagsdragers. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld door de restanten van de voormalige Islamitische Staat in 2022 en begin 2023 op een vergelijkbaar pijl bleef met het jaar daarvoor. Ook in 2022 en begin 2023 is ISIS een ruraal fenomeen en houdt het zich schuil in ontoegankelijke gebieden in Centraal-Irak, van waaruit het aanvallen uitvoert. Het lagere niveau van geweld door ISIS is over het hele land duidelijk voelbaar. Grootschalige aanvallen zijn uitzonderlijk geworden. Zelfmoordaanslagen zijn zo goed als verdwenen, alsook aanslagen met een hoog aantal burgerslachtoffers.

De sjiiitische milities van de PMF hebben in 2020-2021 hun greep op het voormalige ISIS-territorium in Centraal-Irak versterkt. Ook in 2022 wisten de PMF verder aan invloed te winnen, en drongen zij verder door in hoge posities binnen de regering.

De parlementaire verkiezingen van oktober 2021 zijn onder grote geweldincidenten verlopen. De daaropvolgende regeringsvorming heeft tot grote spanningen geleid tussen de sjiietische politieke partijen onderling. De politieke strijd die daarop volgde ontaarde in augustus 2022 in een openlijke confrontatie tussen de Sadristen en hun tegenstanders van het meer pro-Iraanse Coordination Framework. Het geweld bleef in Bagdad beperkt tot de Internationale Zone. In Zuid-Irak werden vooral de kantoren van pro-Iraanse milities aangevallen door Sadristische militanten. In Basra kwam het tot schietpartijen in het centrum van de stad. Buiten de door sjiieten gedomineerde delen van het land is het niet tot rellen of gevechten gekomen. In Noord-Irak en in de rest van Centraal-Irak bleef het rustig. Door bemiddeling uit verschillende hoeken kon een grootschalige confrontatie vermeden worden en trokken de Sadristen zich terug. De slachtoffers die bij deze opstoot van het geweld te betreuren vielen, vielen hoofdzakelijk onder de betogers, zijnde leden van de Sadristische Vredesbrigades, de pro-Iraanse PMF die tegen de betogers vochten, en onder de veiligheidsdiensten. Op 13 oktober 2022 werd Abdul Latif Rashid van de Koerdische partij Patriottische Unie van Koerdistan (PUK) verkozen tot nieuwe president van Irak. Het Iraakse parlement heeft op 27 oktober 2022 de nieuwe regering onder leiding van Mohammed Shya al-Sudani van de Dawa partij verkozen waarmee de politieke patstelling, die een volledig jaar had geduurd, kon worden doorbroken.

De VS en Iran hebben verder beiden een militaire aanwezigheid in het land. Zowel in 2020 als 2021 kwam het tot vijandelijkheden tussen de VS enerzijds en pro-Iraanse milities anderzijds. Dit heeft tot een hele reeks aanslagen op militaire en andere instellingen van de VS in Irak geleid. De terugtrekking van de Amerikaanse grondtroepen was tegen eind 2021 afgerond, maar dit betekent niet het volledige einde van de Amerikaanse aanwezigheid. Er blijft nog altijd een beperkte capaciteit voorhanden die soms het doelwit van aanvallen wordt.

Uit de voormelde informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale

verschillen typeren het conflict in Irak. Bijgevolg dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Diyala te worden beoordeeld.

Dit gebied omvat zes districten: Baquba, Baladrooz, Khalis, Khanaqin, Kifri en Muqdadiah.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Iraakse autoriteiten de controle hebben over Diyala. Naast de Iraqi Security Forces (ISF) zijn de Popular Mobilisation Forces (PMF), de Tribal Mobilisation Forces, en de peshmerga aanwezig in de provincie. Diyala wordt gezien als een microkosmos van Irak door zijn complexe etnisch-religieuze samenstelling. Dit, in combinatie met de nabijheid van Bagdad en de Iraanse grens maakt het gebied van strategisch belang voor de verschillende actoren.

Uit dezelfde informatie blijkt dat de provincie Diyala in vergelijking met de andere provincies van Centraal-Irak gekenmerkt wordt door een hogere graad van veiligheidsincidenten en een hoger aantal burgerslachtoffers. Er kan echter niet gesteld worden dat de veiligheidssituatie in de provincie Diyala van die aard is dat elke burger er louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Diyala staat te boek als de provincie waar ISIS zich het nadrukkelijkst manifesteert. De organisatie slaagde er sinds 2019 in terug boven water te komen omwille van het bestuurlijk falen, de povere openbare dienstverlening, het tekort aan werkgelegenheid en de aanhoudende etnisch-sektarische spanningen. ISIS heeft in bepaalde rurale zones de facto controle daar deze gebieden zeer moeilijk bereikbaar zijn voor de veiligheidsdiensten. Vanuit onherbergzame gebieden in de provincie zet ISIS hinderlagen op, voert het hit and run aanvallen uit, en pleegt het aanslagen met improvised explosive devices (IED's) tegen troepen van de ISF, PMF en peshmerga. Leden van de Tribal Mobilisation Forces, stam- en gemeenschapsleiders, en sjiiten behoren eveneens tot de doelwitten van ISIS. ISIS financiert zijn operaties door ontvoeringen, afpersing, carjacking en overvallen.

Niettegenstaande de frequentie van de aanvallen door ISIS hoger ligt dan in andere Iraakse provincies, en een groot deel van de te betreuren burgerslachtoffers in de provincie toe te schrijven is aan ISIS, is de situatie in Diyala geenszins vergelijkbaar met de periode van 2013-2016. Het aantal aanvallen en het aantal slachtoffers liggen vele malen lager dan in die periode.

De burgerbevolking lijdt er voorts onder aanvallen op dorpsgemeenschappen en akkerbranden. De Kaka'i minderheid werd hier meermaals het slachtoffer van. Dit veroorzaakte een leegloop van dorpen waarin ISIS op haar beurt zijn intrek nam. Om aan de verhoogde activiteiten van ISIS in de regio het hoofd te bieden, richtten de PMF versterkingen en barrières op rond de steden en werden er antiterreuroperaties uitgevoerd door de daar aanwezige veiligheidsactoren. Om te verhinderen dat ISIS verder gebruik zou kunnen maken van bufferzones tussen de Iraakse en Koerdische strijdmachten, werd er besloten om gezamenlijke commandocentra op te zetten, van waaruit de militaire operaties tegen ISIS en de oprichting van controleposten in de regio gecoördineerd wordt. Een eerste dergelijk commandocentrum werd in mei 2021 in het noorden van Khanaqin opgericht.

Nadat Diyala in 2015 officieel bevrijd werd van ISIS en de peshmerga zich in oktober 2017 terugtrokken uit het district Khanaqin, werden de sjiitische milities van de PMF de dominante veiligheidsactoren in de provincie. Vooral Badr en Asaeb Ahl el Haqq zijn prominent aanwezig. De PMF treden intimiderend op ten aanzien van de bevolking en veroorzaken nog steeds ontheemding onder de soennitische bevolking, onder meer in de grensregio met Iran. De milities worden ook genoemd als mogelijke daders van de akkerbranden als represaillemaatregel tegen vermeende medestanders van ISIS.

Sporadisch lopen de etnisch-sektarische spanningen hoog op. Tijdens de verslagperiode werden in Khalis sjiitische milities aangewezen als mogelijke daders van een wraak aanval op soennitische dorpen waarbij burgerslachtoffers vielen. De sjiitische milities dichten echter ISIS de verantwoordelijkheid voor deze aanval toe. Dergelijke sektarische spanningen kunnen door ISIS uitgebuit worden om zich als beschermer van de soennitische gemeenschappen op te werpen.

Volgens IOM telde Irak op 31 december 2022 1.168.619 ontheemden (IDP's). IOM meldt dat meer dan 4.9 miljoen van de Iraakse burgers die sinds januari 2014 ontheemd raakten inmiddels naar hun regio van oorsprong terugkeerden. In december 2022 bedroeg de totale terugkeerratio van ontheemden afkomstig uit Diyala 77%, ofwel iets meer dan 240 000 personen. 73.201 mensen zijn nog steeds ontheemd. Naast stabiele relocatie zijn de redenen waarom IDP's niet naar hun regio van herkomst terugkeerden divers. Gebrek aan werkgelegenheid, basisvoorzieningen en woongelegenheden; een onzekere veiligheidssituatie in de regio van herkomst of een gewijzigde etnisch-religieuze bevolkingssamenstelling worden onder meer aangehaald als een reden om niet terug te keren.

In de EUAA Guidance Note wordt voorts aangegeven dat er voor geen enkele Iraakse provincie geconcludeerd kan worden dat er sprake is van een situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn of haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige schade in de zin van artikel 15 c) van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn. Na

een grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er niet kan gesteld worden dat de veiligheidssituatie in Irak, en meer specifiek in de provincie Diyala, sinds de publicatie van de EASO Guidance Note in juni 2022 zodanig is gewijzigd is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Irak, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Hierbij aansluitend wijst het CGVS er volledigheidshalve op dat het EHRM in het arrest in de zaak D. et al. V. Roemenië van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar arresten in de zaken J.K. et al. v. Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. v. België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Diyala nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Diyala afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Diyala actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat je louter door jouw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van jouw leven of je persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of je persoonlijke omstandigheden kunt invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Diyala in jouw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat jij bij een terugkeer naar Diyala een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van jouw leven of persoon.

Je laat na het bewijs te leveren dat jij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Diyala. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat jij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Gelet op voorgaande, breng je geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat jij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

De verzoeken van je broers worden tevens niet ontvankelijk verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.

Ik breng de staatssecretaris en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggrijping van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Je bent op (...) maart 2019 geboren in Delft, Nederland. Jouw beide ouders A.-A. G. M. F. (CG..., O.V. ...) en H. T., M. (CG..., O.V....), hebben de Iraakse nationaliteit. Jouw ouders dienden in jouw naam en in naam van jouw broer H. A. M. H. (CG ..., o.v....) een eerste verzoek om internationale bescherming in op 25 september 2020. Je moeder haalde aan dat de problemen die jouw ouders in Irak hebben gekend ook een impact zouden hebben op jou bij een eventuele terugkeer naar Irak. Daarnaast vreesde ze dat jij als kind het slachtoffer zou kunnen worden van ontvoering, moord, kinderverkrachting of organenhandel. Jouw moeder verwees hierbij naar de onveilige situatie in jullie regio. Jouw moeder legde ter staving van jouw verzoek een geboorteakte voor en enkele administratieve beslissingen in het kader van jullie Nederlandse asielprocedure. Jouw ouders dienden op 2 april 2021 zelf een eerste verzoek om internationale bescherming in België in. Jouw ouders haalden problemen aan met de militie Saraya el Salaam omwille van het feit dat jullie soennieten zijn. Het CGVS weigerde hen de vluchtelingenstatus alsook de subsidiaire beschermingsstatus op 6 april 2022. Op 6 april 2022 nam het CGVS eveneens in jouw hoofde alsook in hoofde van jouw broer een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Jouw ouders tekenden beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). De RvV bevestigde de beslissingen van het CGVS op 23 september 2022. Jouw ouders dienden op 8 november 2022 een volgend verzoek in jouw naam en in naam van je broer A. in. Ze dienden diezelfde dag een eerste verzoek in naam van je jongste broer H. T., S. M. (CG..., o.v....) in. Je vader verklaarde toen dat hij vreesde dat je je bij de maffia zou aansluiten of dat je militair zou worden. Voorts stelde jouw vader dat er voor soennieten geen leven mogelijk was in Irak en dat er in de laatste periode veel mensen vermoord werden in de regio waarvan jullie afkomstig zijn. Voorts verwees hij naar het verschil in mentaliteit tussen jou en andere Iraakse kinderen. Hij was van mening dat je geen goede toekomst zou hebben in Irak. Het verzoek van jou en je broers werd niet-ontvankelijk verklaard op 13 april 2023. Het beroep hiertegen werd door de RvV verworpen op 8 februari 2024. Jullie verlieten België niet. Op 28 februari 2024 werd een tweede verzoek in naam van je broer S. ingediend. Je ouders verwezen hierbij naar de eerder door hen aangehaalde vrees omwille van religieuze redenen. Op 3 april 2024 werd tevens een derde verzoek in naam van jou en je broer A. ingediend. Je ouders geven hierbij aan nog steeds te vrezen dat je zou worden ontvoerd door de sjiietische milities. Daarnaast wordt gewezen op het feit dat jij en je broer in België werden geboren en een Europese mentaliteit hebben. De Iraakse cultuur, taal en levensstijl is volledig anders. Er werden geen documenten neergelegd in het kader van onderhavig verzoek.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van jouw tweede verzoek om internationale bescherming bepaalde bijzondere procedurele noden in jouw hoofde heeft kunnen vaststellen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek als begeleide minderjarige in het verleden door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit geen persoonlijk onderhoud van jou afgenomen. Er werd bij je vader H. T., M. gepeild naar de redenen waarom in jouw naam een verzoek om internationale bescherming werd ingediend. Bovendien vond dit plaats in het bijzijn van je advocaat die tevens in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen. Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in jouw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén concrete aanwijzingen aandienen noch door jouw ouders worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling met betrekking tot de bijzondere procedurele noden onverkort gelden en werd deze mee in acht genomen in het kader van onderhavige procedure. Er kan dan ook vanuit gegaan worden dat jouw rechten gerespecteerd worden en je in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan jouw verplichtingen. Na onderzoek van alle stukken aanwezig in jouw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat jouw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden. In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk. Jouw eerste verzoek werd afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien in jouw hoofde geen persoonsgerichte vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in de zin van de subsidiaire bescherming, werd aangetoond. Je volgde hierbij de weigeringsbeslissing van jouw ouders. Jouw tweede verzoek werd niet-ontvankelijk verklaard bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maakten dat je voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in

aanmerking zou komen. Uit het administratief dossier blijkt dat naar aanleiding van onderhavig derde verzoek in jouw hoofde geen bijkomende inhoudelijke verklaringen werden afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken werden aangebracht die betrekking hebben op jouw asielerzoek. Je ouders beperken zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die ze in het verleden hebben uiteengezet, met name de vrees dat je ontvoerd zou worden door sjiietische milities.

Wat betreft de vermelding dat je net als je broer in België geboren bent en een Europese mentaliteit hebt, dient te worden opgemerkt dat je slechts vijf jaar oud bent. Er kan bovendien worden aangenomen dat je bij terugkeer naar Irak vergezeld zult worden van de rest van jouw gezin en dat zij jou vertrouwd kunnen maken met de Iraakse cultuur, levensstijl en taal.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van januari 2024 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/policy/countryspos/unhcr/2024/en/147247> of <https://www.refworld.org/>), en de EUAA Country Guidance Note: Iraq van juni 2022 (beschikbaar op <http://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-iraq-june-2022> of <https://euaa.europa.eu/asylum-knowledge/country-guidance>) in rekening genomen. Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Iraakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas", afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. In de voormelde EUAA Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten. De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen. Uit een grondige analyse van de beschikbare landeninformatie (zie de COI Focus Irak – Veiligheidssituatie van 26 april 2023 (update), beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coif_irak_veiligheidssituatie_20230426.pdf ; en het EUAA Country of Origin Report Iraq: Security situation van januari 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_security_situation_20220223.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds 2013 grotendeels werd bepaald door de opkomst van en de strijd tegen de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS). Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider alAbadi de definitieve overwinning op ISIS af. Het door ISIS uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Sinds het verlies van het laatste grondgebied in Irak voert ISIS een low-level-guerrillaoorlog met als voornaamste doelwitten het Iraakse leger, de politie, de Popular Mobilization Forces (PMF), en lokale gezagsdragers. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld door de restanten van de voormalige Islamitische Staat in 2022 en begin 2023 op een vergelijkbaar pijl bleef met het jaar daarvoor.. Ook in 2022 en begin 2023 is ISIS een ruraal fenomeen en houdt het zich schuil in ontoegankelijke gebieden in Centraal-Irak, van waaruit het aanvallen uitvoert. Het lagere niveau van geweld door ISIS is over het hele land duidelijk voelbaar. Grootschalige aanvallen zijn uitzonderlijk geworden. Zelfmoordaanslagen zijn zo goed als verdwenen, alsook aanslagen met een hoog aantal burgerslachtoffers. De sjiietische milities van de PMF hebben in 2020-2021 hun greep op het voormalige ISIS-territorium in Centraal-Irak versterkt. Ook in 2022 wisten de PMF verder aan invloed te winnen, en

drongen zij verder door in hoge posities binnen de regering. De parlementaire verkiezingen van oktober 2021 zijn onder grote geweldincidenten verlopen. De daaropvolgende regeringsvorming heeft tot grote spanningen geleid tussen de sjiitische politieke partijen onderling. De politieke strijd die daarop volgde ontaarde in augustus 2022 in een openlijke confrontatie tussen de Sadristen en hun tegenstanders van het meer pro-Iraanse Coordination Framework. Het geweld bleef in Bagdad beperkt tot de Internationale Zone. In Zuid-Irak werden vooral de kantoren van pro-Iraanse milities aangevallen door Sadristische militanten. In Basra kwam het tot schietpartijen in het centrum van de stad. Buiten de door sjieten gedomineerde delen van het land is het niet tot rellen of gevechten gekomen. In Noord-Irak en in de rest van Centraal-Irak bleef het rustig. Door bemiddeling uit verschillende hoeken kon een grootschalige confrontatie vermeden worden en trokken de Sadristen zich terug. De slachtoffers die bij deze opstoot van het geweld te betreuren vielen, vielen hoofdzakelijk onder de betogers, zijnde leden van de Sadristische Vredesbrigades, de pro-Iraanse PMF die tegen de betogers vochten, en onder de veiligheidsdiensten. Op 13 oktober 2022 werd Abdul Latif Rashid van de Koerdische partij Patriottische Unie van Koerdistan (PUK) verkozen tot nieuwe president van Irak. Het Iraakse parlement heeft op 27 oktober 2022 de nieuwe regering onder leiding van Mohammed Shya al-Sudani van de Dawa partij verkozen waarmee de politieke patstelling, die een volledig jaar had geduurd, kon worden doorbroken. De VS en Iran hebben verder beiden een militaire aanwezigheid in het land. Zowel in 2020 als 2021 kwam het tot vijandelijkheden tussen de VS enerzijds en pro-Iraanse milities anderzijds. Dit heeft tot een hele reeks aanslagen op militaire en andere instellingen van de VS in Irak geleid. De terugtrekking van de Amerikaanse grondtroepen was tegen eind 2021 afgerond, maar dit betekent niet het volledige einde van de Amerikaanse aanwezigheid. Er blijft nog altijd een beperkte capaciteit voorhanden die soms het doelwit van aanvallen wordt. Uit de voormelde informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Bijgevolg dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Diyala te worden beoordeeld. Dit gebied omvat zes districten: Baquba, Baladrooz, Khalis, Khanaqin, Kifri en Muqadiyah. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Iraakse autoriteiten de controle hebben over Diyala. Naast de Iraqi Security Forces (ISF) zijn de Popular Mobilisation Forces (PMF), de Tribal Mobilisation Forces, en de peshmerga aanwezig in de provincie. Diyala wordt gezien als een microkosmos van Irak door zijn complexe etnisch-religieuze samenstelling. Dit, in combinatie met de nabijheid van Bagdad en de Iraanse grens maakt het gebied van strategisch belang voor de verschillende actoren. Uit dezelfde informatie blijkt dat de provincie Diyala in vergelijking met de andere provincies van Centraal-Irak gekenmerkt wordt door een hogere graad van veiligheidsincidenten en een hoger aantal burgerslachtoffers. Er kan echter niet gesteld worden dat de veiligheidssituatie in de provincie Diyala van die aard is dat elke burger er louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Diyala staat te boek als de provincie waar ISIS zich het nadrukkelijkst manifesteert. De organisatie slaagde er sinds 2019 in terug boven water te komen omwille van het bestuurlijk falen, de povere openbare dienstverlening, het tekort aan werkgelegenheid en de aanhoudende etnisch-sektarische spanningen. ISIS heeft in bepaalde rurale zones de facto controle daar deze gebieden zeer moeilijk bereikbaar zijn voor de veiligheidsdiensten. Vanuit onherbergzame gebieden in de provincie zet ISIS hinderlagen op, voert het hit and run aanvallen uit, en pleegt het aanslagen met improvised explosive devices (IED's) tegen troepen van de ISF, PMF en peshmerga. Leden van de Tribal Mobilisation Forces, stam- en gemeenschapsleiders, en sjieten behoren eveneens tot de doelwitten van ISIS. ISIS financiert zijn operaties door ontvoeringen, afpersing, carjacking en overvallen. Niettegenstaande de frequentie van de aanvallen door ISIS hoger ligt dan in andere Iraakse provincies, en een groot deel van de te betreuren burgerslachtoffers in de provincie toe te schrijven is aan ISIS, is de situatie in Diyala geenszins vergelijkbaar met de periode van 2013-2016. Het aantal aanvallen en het aantal slachtoffers liggen vele malen lager dan in die periode. De burgerbevolking lijdt er voorts onder aanvallen op dorpsgemeenschappen en akkerbranden. De Kaka'i minderheid werd hier meermaals het slachtoffer van. Dit veroorzaakte een leegloop van dorpen waarin ISIS op haar beurt zijn intrek nam. Om aan de verhoogde activiteiten van ISIS in de regio het hoofd te bieden, richtten de PMF versterkingen en barrières op rond de steden en werden er antiterreuroperaties uitgevoerd door de daar aanwezige veiligheidsactoren. Om te verhinderen dat ISIS verder gebruik zou kunnen maken van bufferzones tussen de Iraakse en Koerdische strijdmachten, werd er besloten om gezamenlijke commandocentra op te zetten, van waaruit de militaire operaties tegen ISIS en de oprichting van controleposten in de regio gecoördineerd wordt. Een eerste dergelijk commandocentrum werd in mei 2021 in het noorden van Khanaqin opgericht. Nadat Diyala in 2015 officieel bevrijd werd van ISIS en de peshmerga zich in oktober 2017 terugtrokken uit het district Khanaqin, werden de sjiitische milities van de PMF de dominante veiligheidsactoren in de provincie. Vooral Badr en Asaeb Ahl el Haqq zijn prominent aanwezig. De PMF treden intimiderend op ten aanzien van de bevolking en veroorzaken nog steeds ontheemding onder de

soennitische bevolking, onder meer in de grensregio met Iran. De milities worden ook genoemd als mogelijke daders van de akkerbranden als represaillemaatregel tegen vermeende medestanders van ISIS. Sporadisch lopen de etnisch- sektarische spanningen hoog op. Tijdens de verslagperiode werden in Khalis sjiiitische milities aangewezen als mogelijke daders van een wraak aanvallen op soennitische dorpen waarbij burgerslachtoffers vielen. De sjiiitische milities dichten echter ISIS de verantwoordelijkheid voor deze aanval toe. Dergelijke sektarische spanningen kunnen door ISIS uitgebuit worden om zich als beschermer van de soennitische gemeenschappen op te werpen. Volgens IOM telde Irak op 31 december 2022 1.168.619 ontheemden (IDP's). IOM meldt dat meer dan 4.9 miljoen van de Iraakse burgers die sinds januari 2014 ontheemd raakten inmiddels naar hun regio van oorsprong terugkeerden. In december 2022 bedroeg de totale terugkeerratio van ontheemden afkomstig uit Diyala 77%, ofwel iets meer dan 240 000 personen. 73.201 mensen zijn nog steeds ontheemd. Naast stabiele relocatie zijn de redenen waarom IDP's niet naar hun regio van herkomst terugkeerden divers. Gebrek aan werkgelegenheid, basisvoorzieningen en woongelegenheden; een onzekere veiligheidssituatie in de regio van herkomst of een gewijzigde etnisch-religieuze bevolkingssamenstelling worden onder meer aangehaald als een reden om niet terug te keren. In de EUAA Guidance Note wordt voorts aangegeven dat er voor geen enkele Iraakse provincie geconcludeerd kan worden dat er sprake is van een situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn of haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige schade in de zin van artikel 15 c) van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn. Na een grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er niet kan gesteld worden dat de veiligheidssituatie in Irak, en meer specifiek in de provincie Diyala, sinds de publicatie van de EASO Guidance Note in juni 2022 zodanig is gewijzigd is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Irak, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Hierbij aansluitend wijst het CGVS er volledigheidshalve op dat het EHRM in het arrest in de zaak D. et al. V. Roemenië van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar arresten in de zaken J.K. et al. v. Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. v. België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden. De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Diyala nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Diyala afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Diyala actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat je louter door jouw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van jouw leven of je persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Aldus rijst de vraag of je persoonlijke omstandigheden kunt invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Diyala in jouw hoofd dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat jij bij een terugkeer naar Diyala een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van jouw leven of persoon. Je laat na het bewijs te leveren dat jij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Diyala. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofd omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat jij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Gelet op voorgaande, breng je geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat jij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen. De verzoeken van je broers worden tevens niet ontvankelijk verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet. Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet. Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing. Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57,

§ 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet). Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast. Ik breng de staatssecretaris en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugdrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing genomen ten aanzien van derde verzoekende partij luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Je bent op (...) september 2022 geboren in Brasschaat, België. Jouw beide ouders A.-A. G. M. F. (CG ..., O.V....) en H. T., M. (CG..., O.V....), hebben de Iraakse nationaliteit. Jouw ouders dienden in naam van jouw broers H. R. M. H. (CG..., O.V....) en H. A. M. H. (CG..., O.V....) een eerste verzoek om internationale bescherming in op 25 september 2020. Je moeder haalde aan dat de problemen die jouw ouders in Irak hebben gekend ook een impact zouden hebben op je broers bij een eventuele terugkeer naar Irak. Daarnaast vreesden ze dat je broers het slachtoffer zouden kunnen worden van ontvoering, moord, kinderverkrachting of organenhandel. Jouw moeder verwees hierbij naar de onveilige situatie in jullie regio. Jouw ouders dienden op 2 april 2021 zelf een eerste verzoek om internationale bescherming in België in. Jouw ouders haalden problemen met de militie Saraya al Salaam aan, omwille van het feit dat jullie soennieten zijn. Het CGVS weigerde hen de vluchtelingenstatus alsook de subsidiaire beschermingsstatus op 6 april 2022. Op diezelfde datum nam het CGVS eveneens in hoofde van je broers een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Jouw ouders tekenden beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). De RvV bevestigde de beslissingen van het CGVS op 23 september 2022. Jouw ouders dienden op 8 november 2022 een eerste verzoek in jouw naam in. Op dezelfde dag dienden ze een volgend verzoek in naam van je beide broers in. In het kader van jouw verzoek verklaarde je vader dat hij vreesde dat je je bij de maffia zou aansluiten of dat je militair zou worden. Voorts stelde jouw vader dat er voor soennieten geen leven mogelijk is in Irak en dat er in de laatste periode veel mensen vermoord werden in jullie regio van herkomst. Voorts verwees hij naar het verschil in mentaliteit tussen jou en andere Iraakse kinderen. Hij was van mening dat je geen goede toekomst zou hebben in Irak. Ter staving van jouw verzoek legde jouw vader een geboorteakte neer. Het verzoek van jou en je broers werd niet-ontvankelijk verklaard op 13 april 2023. Het beroep hiertegen werd door de RvV verworpen op 8 februari 2024. Jullie verlieten België niet. Op 28 februari 2024 werd een tweede verzoek in jouw naam ingediend. Je ouders geven hierbij aan nog steeds voor je leven te vrezen om de eerder door hen aangehaalde religieuze redenen. Bovendien zou je geen goede toekomst hebben in Irak en verkiezen ze dat je hier in België naar school gaat. Er werden geen documenten neergelegd in het kader van jouw tweede verzoek. Op 3 april 2024 werd tevens een derde verzoek in naam van je broers ingediend

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van jouw eerste verzoek om internationale bescherming bepaalde bijzondere procedurele noden in jouw hoofde heeft kunnen vaststellen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek als begeleide minderjarige in het verleden door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit geen persoonlijk onderhoud van jou afgenomen. Er werd bij je vader H. T., M. gepeild naar de redenen waarom in jouw naam een verzoek om internationale bescherming werd ingediend. Bovendien vond dit plaats in het bijzijn van je advocaat die tevens in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in jouw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén concrete aanwijzingen aandienen noch door jouw ouders worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Bijgevolg blijft de vorige beoordeling met betrekking tot de bijzondere procedurele noden onverkort gelden en werd deze mee in acht genomen in het kader van onderhavige procedure. Er kan dan ook vanuit gegaan worden dat jouw rechten gerespecteerd worden en je in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan jouw verplichtingen. Na onderzoek van alle stukken aanwezig in jouw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat jouw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden. In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval

van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk. Jouw eerste verzoek werd niet-ontvankelijk verklaard omdat het verzoek van je ouders eerder werd geweigerd en in jouw hoofde geen eigen feiten werden aangehaald die een apart verzoek voor jou rechtvaardigden. Uit het administratief dossier blijkt dat naar aanleiding van onderhavig tweede verzoek in jouw hoofde geen bijkomende inhoudelijke verklaringen werden afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken werden aangebracht die betrekking hebben op jouw asielerzoek. Je ouders beperken zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die ze in het verleden hebben uiteengezet, met name de vrees voor je leven omwille van de eerder door hen aangehaalde religieuze redenen.

Wat betreft de vermelding dat je in Irak geen toekomst zou hebben, waardoor ze verkiezen dat je in België naar school zou blijven gaan, dient te worden opgemerkt dat dit geen uitstaans heeft met jouw asielmotieven en geenszins van die aard is om een ander licht te werpen op de eerder gedane bevindingen. Dit ressorteert niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie en evenmin onder het toepassingsgebied van de regelgeving inzake de subsidiaire bescherming.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van januari 2024 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/policy/countrypos/unhcr/2024/en/147247> of <https://www.refworld.org/>), en de EUAA Country Guidance Note: Iraq van juni 2022 (beschikbaar op <http://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-iraq-june-2022> of <https://euaa.europa.eu/asylum-knowledge/country-guidance>) in rekening genomen. Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas", afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. In de voormelde EUAA Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten. De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen. Uit een grondige analyse van de beschikbare landeninformatie (zie de COI Focus Irak – Veiligheidssituatie van 26 april 2023 (update), beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_irak_veiligheidssituatie_20230426.pdf ; en het EUAA Country of Origin Report Iraq: Security situation van januari 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_security_situation_20220223.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds 2013 grotendeels werd bepaald door de opkomst van en de strijd tegen de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS). Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider alAbadi de definitieve overwinning op ISIS af. Het door ISIS uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Sinds het verlies van het laatste grondgebied in Irak voert ISIS een low-level-guerrillaoorlog met als voornaamste doelwitten het Iraakse leger, de politie, de

Popular Mobilization Forces (PMF), en lokale gezagsdragers. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld door de restanten van de voormalige Islamitische Staat in 2022 en begin 2023 op een vergelijkbaar pijl bleef met het jaar daarvoor.. Ook in 2022 en begin 2023 is ISIS een ruraal fenomeen en houdt het zich schuil in ontoegankelijke gebieden in Centraal-Irak, van waaruit het aanvallen uitvoert. Het lagere niveau van geweld door ISIS is over het hele land duidelijk voelbaar. Grootschalige aanvallen zijn uitzonderlijk geworden. Zelfmoordaanslagen zijn zo goed als verdwenen, alsook aanslagen met een hoog aantal burgerslachtoffers. De sjiitische milities van de PMF hebben in 2020-2021 hun greep op het voormalige ISIS-territorium in Centraal-Irak versterkt. Ook in 2022 wisten de PMF verder aan invloed te winnen, en drongen zij verder door in hoge posities binnen de regering. De parlementaire verkiezingen van oktober 2021 zijn onder grote geweldincidenten verlopen. De daaropvolgende regeringsvorming heeft tot grote spanningen geleid tussen de sjiitische politieke partijen onderling. De politieke strijd die daarop volgde ontaarde in augustus 2022 in een openlijke confrontatie tussen de Sadristen en hun tegenstanders van het meer pro-Iraanse Coordination Framework. Het geweld bleef in Bagdad beperkt tot de Internationale Zone. In Zuid-Irak werden vooral de kantoren van pro-Iraanse milities aangevallen door Sadristische militanten. In Basra kwam het tot schietpartijen in het centrum van de stad. Buiten de door sjieten gedomineerde delen van het land is het niet tot rellen of gevechten gekomen. In Noord-Irak en in de rest van Centraal-Irak bleef het rustig. Door bemiddeling uit verschillende hoeken kon een grootschalige confrontatie vermeden worden en trokken de Sadristen zich terug. De slachtoffers die bij deze opstoot van het geweld te betreuren vielen, vielen hoofdzakelijk onder de betogers, zijnde leden van de Sadristische Vredesbrigades, de pro-Iraanse PMF die tegen de betogers vochten, en onder de veiligheidsdiensten. Op 13 oktober 2022 werd Abdul Latif Rashid van de Koerdische partij Patriottische Unie van Koerdistan (PUK) verkozen tot nieuwe president van Irak. Het Iraakse parlement heeft op 27 oktober 2022 de nieuwe regering onder leiding van Mohammed Shya al-Sudani van de Dawa partij verkozen waarmee de politieke patstelling, die een volledig jaar had geduurd, kon worden doorbroken. De VS en Iran hebben verder beiden een militaire aanwezigheid in het land. Zowel in 2020 als 2021 kwam het tot vijandelijkheden tussen de VS enerzijds en pro-Iraanse milities anderzijds. Dit heeft tot een hele reeks aanslagen op militaire en andere instellingen van de VS in Irak geleid. De terugtrekking van de Amerikaanse grondtroepen was tegen eind 2021 afgerond, maar dit betekent niet het volledige einde van de Amerikaanse aanwezigheid. Er blijft nog altijd een beperkte capaciteit voorhanden die soms het doelwit van aanvallen wordt. Uit de voormelde informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Bijgevolg dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Diyala te worden beoordeeld. Dit gebied omvat zes districten: Baquba, Baladrooz, Khalis, Khanaqin, Kifri en Muqadiyah. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Iraakse autoriteiten de controle hebben over Diyala. Naast de Iraqi Security Forces (ISF) zijn de Popular Mobilisation Forces (PMF), de Tribal Mobilisation Forces, en de peshmerga aanwezig in de provincie. Diyala wordt gezien als een microkosmos van Irak door zijn complexe etnisch-religieuze samenstelling. Dit, in combinatie met de nabijheid van Bagdad en de Iraanse grens maakt het gebied van strategisch belang voor de verschillende actoren. Uit dezelfde informatie blijkt dat de provincie Diyala in vergelijking met de andere provincies van Centraal-Irak gekenmerkt wordt door een hogere graad van veiligheidsincidenten en een hoger aantal burgerslachtoffers. Er kan echter niet gesteld worden dat de veiligheidssituatie in de provincie Diyala van die aard is dat elke burger er louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Diyala staat te boek als de provincie waar ISIS zich het nadrukkelijkst manifesteert. De organisatie slaagde er sinds 2019 in terug boven water te komen omwille van het bestuurlijk falen, de povere openbare dienstverlening, het tekort aan werkgelegenheid en de aanhoudende etnisch-sektarische spanningen. ISIS heeft in bepaalde rurale zones de facto controle daar deze gebieden zeer moeilijk bereikbaar zijn voor de veiligheidsdiensten. Vanuit onherbergzame gebieden in de provincie zet ISIS hinderlagen op, voert het hit and run aanvallen uit, en pleegt het aanslagen met improvised explosive devices (IED's) tegen troepen van de ISF, PMF en peshmerga. Leden van de Tribal Mobilisation Forces, stam- en gemeenschapsleiders, en sjieten behoren eveneens tot de doelwitten van ISIS. ISIS financiert zijn operaties door ontvoeringen, afpersing, carjacking en overvallen. Niettegenstaande de frequentie van de aanvallen door ISIS hoger ligt dan in andere Iraakse provincies, en een groot deel van de te betreuren burgerslachtoffers in de provincie toe te schrijven is aan ISIS, is de situatie in Diyala geenszins vergelijkbaar met de periode van 2013-2016. Het aantal aanvallen en het aantal slachtoffers liggen vele malen lager dan in die periode. De burgerbevolking lijdt er voorts onder aanvallen op dorpsgemeenschappen en akkerbranden. De Kaka'i minderheid werd hier meermaals het slachtoffer van. Dit veroorzaakte een leegloop van dorpen waarin ISIS op haar beurt zijn intrek nam. Om aan de verhoogde activiteiten van ISIS in de regio het hoofd te bieden, richtten de PMF versterkingen en barrières op rond de steden en werden er antiterreuroperaties uitgevoerd door de daar aanwezige

veiligheidsactoren. Om te verhinderen dat ISIS verder gebruik zou kunnen maken van bufferzones tussen de Iraakse en Koerdische strijdkrachten, werd er besloten om gezamenlijke commandocentra op te zetten, van waaruit de militaire operaties tegen ISIS en de oprichting van controleposten in de regio gecoördineerd wordt. Een eerste dergelijk commandocentrum werd in mei 2021 in het noorden van Khanaqin opgericht. Nadat Diyala in 2015 officieel bevrijd werd van ISIS en de peshmerga zich in oktober 2017 terugtrokken uit het district Khanaqin, werden de sjiitische milities van de PMF de dominante veiligheidsactoren in de provincie. Vooral Badr en Asaeb Ahl el Haqq zijn prominent aanwezig. De PMF treden intimiderend op ten aanzien van de bevolking en veroorzaken nog steeds ontheemding onder de soennitische bevolking, onder meer in de grensregio met Iran. De milities worden ook genoemd als mogelijke daders van de akkerbranden als represaillemaatregel tegen vermeende medestanders van ISIS. Sporadisch lopen de etnisch- sektarische spanningen hoog op. Tijdens de verslagperiode werden in Khalis sjiitische milities aangewezen als mogelijke daders van een wraak aanvallen op soennitische dorpen waarbij burgerslachtoffers vielen. De sjiitische milities dichten echter ISIS de verantwoordelijkheid voor deze aanval toe. Dergelijke sektarische spanningen kunnen door ISIS uitgebuit worden om zich als beschermer van de soennitische gemeenschappen op te werpen. Volgens IOM telde Irak op 31 december 2022 1.168.619 ontheemden (IDP's). IOM meldt dat meer dan 4.9 miljoen van de Iraakse burgers die sinds januari 2014 ontheemd raakten inmiddels naar hun regio van oorsprong terugkeerden. In december 2022 bedroeg de totale terugkeerratio van ontheemden afkomstig uit Diyala 77%, ofwel iets meer dan 240 000 personen. 73.201 mensen zijn nog steeds ontheemd. Naast stabiele relocatie zijn de redenen waarom IDP's niet naar hun regio van herkomst terugkeerden divers. Gebrek aan werkgelegenheid, basisvoorzieningen en woongelegenheden; een onzekere veiligheidssituatie in de regio van herkomst of een gewijzigde etnisch-religieuze bevolkingssamenstelling worden onder meer aangehaald als een reden om niet terug te keren. In de EUAA Guidance Note wordt voorts aangegeven dat er voor geen enkele Iraakse provincie geconcludeerd kan worden dat er sprake is van een situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn of haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige schade in de zin van artikel 15 c) van de (herschikte) Kwalificatieverrichting. Na een grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er niet kan gesteld worden dat de veiligheidssituatie in Irak, en meer specifiek in de provincie Diyala, sinds de publicatie van de EASO Guidance Note in juni 2022 zodanig is gewijzigd is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Irak, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Hierbij aansluitend wijst het CGVS er volledigheidshalve op dat het EHRM in het arrest in de zaak D. et al. V. Roemenië van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar arresten in de zaken J.K. et al. v. Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. v. België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden. De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Diyala nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Diyala afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Diyala actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat je louter door jouw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van jouw leven of je persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Aldus rijst de vraag of je persoonlijke omstandigheden kunt invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Diyala in jouw hoofd dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat jij bij een terugkeer naar Diyala een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van jouw leven of persoon. Je laat na het bewijs te leveren dat jij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Diyala. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofd omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat jij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Gelet op voorgaande, breng je geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat jij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen. De verzoeken van je broers worden tevens niet ontvankelijk verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet. Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet. Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing. Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet). Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast. Ik breng de staatssecretaris en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugdrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

Eerste verzoekende partij, wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV 316 460, is de oudste broer onder de verzoekende partijen. Het beroep van tweede verzoekende partij, is bij de Raad gekend onder het rolnummer RvV 316 377. Derde verzoekende partij, wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer 316 371, is de jongste broer onder de verzoekende partijen. Verzoekende partijen beroepen zich op quasi dezelfde vluchtmotieven en de bestreden beslissingen die ten aanzien van hen werden genomen, zijn gebaseerd op quasi dezelfde weigeringsmotieven. In de verzoekschriften worden dezelfde middelen aangevoerd met een identiek betoog. Gelet op het voorgaande moeten de zaken, omwille van hun onderlinge verknochtheid en met het oog op een goede rechtsbedeling, worden samengevoegd.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. De verzoekschriften

De verzoekende partijen voeren in een enig middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 48 tot en met 48/6 en van de artikelen 57/6 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de beginselen van behoorlijk bestuur zijnde het zorgvuldigheidsbeginsel, van de redelijke termijneis, van het vertrouwensbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991). Terloops voeren verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 1 en 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Vooreerst bekritisieren verzoekende partijen het gegeven dat de bestreden beslissingen door de commissaris-generaal niet werden getroffen binnen een termijn van tien werkdagen na ontvangst van de verzoeken zoals bepaald in artikel 57/6, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet. Er wordt in dit verband aangevoerd dat nergens wordt uiteengezet waarom de wettelijk vereiste termijn niet kon worden gerespecteerd en dat naast artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet ook het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel werden geschonden.

Verder voeren verzoekende partijen aan dat in de bestreden beslissingen niet wordt gemotiveerd waarom zij niet werden uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud.

In de verzoekschriften wordt vervolgens ingegaan op de aangehaalde nieuwe elementen/feiten.

Verzoekende partijen betogen dat zij het oneens zijn met de redenen waarom de beschermingsverzoeken werden geweigerd. Zij betogen dat zij hierom zowel bijkomende verklaringen aflegden in het kader van hun volgende verzoeken om internationale bescherming. Verzoekende partijen benadrukken dat zij geen andere mogelijkheden hebben dan het afleggen van bijkomende verklaringen en het overmaken van bijkomende documenten. Zij beklemtonen dat ze tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken

(hierna: de DVZ) hebben toegelicht waarom zij niet kunnen terugkeren naar Irak. Verzoekende partijen wijzen erop dat zij tijdens de persoonlijk onderhouden erop wezen dat zij vrezen voor hun toekomst en leven bij een terugkeer naar Irak omwille van een langdurig verblijf in Europa en de westerse normen en waarden die zij zich hebben eigengemaakt. Verzoekende partijen stellen dat hun identiteit haaks staat op de situatie in Irak. Zij benadrukken dat zij langdurig afwezig zijn gebleven uit Irak en zich volop in België integreerden tijdens hun vormende jaren. Er wordt in de verzoekschriften betoogd dat eerste verzoekende partij geboren werd in 2017 in Nederland en tweede verzoekende partij in 2019 in Delft en zij ondertussen bijna vier jaar in België verblijven en Nederlandstalig onderwijs volgen. Daarnaast wordt er betoogd dat derde verzoekende partij in 2022 werd geboren in Brasschaat en zij ondertussen in België verblijft en verder opgroeit in België. Voorts stellen verzoekende partijen dat zij jonge minderjarigen zijn met beperkte contacten in Irak en zij afhankelijk zijn van familie om te voorzien in hun basisbehoeften. Vervolgens betogen verzoekende partijen dat zij bij een terugkeer naar Irak dreigen terecht te komen in een cultuur waarbij geweld tegen kinderen genormaliseerd is en zij zich bovendien in een erg zwakke (kwetsbare) situatie bevinden, zowel op sociaal als economisch vlak. Daarnaast betogen ze dat zij bij een terugkeer naar Irak dreigen terecht te komen in een cultuur waarbij geweld tegen kinderen genormaliseerd is. Verder benadrukken verzoekende partijen dat uit de stukken uit het dossier en hun verklaringen blijkt dat significante personen in hun leven in België hun waarden en visies hebben beïnvloed. Verzoekende partijen menen verder dat zij sinds hun aankomst in België ondergedompeld zijn in de Belgische samenleving en noodzakelijkerwijze met westerse waarden en opvattingen werden geconfronteerd. Daarnaast betogen verzoekende partijen dat zij zich een levensstijl hebben eigen gemaakt die in sterk contrast staat met de heersende waarden en normen in Irak en zij minstens als een 'westerling' beschouwd worden door hun persoonlijke achtergrond bij een terugkeer naar Irak. Tot slot benadrukken verzoekende partijen dat de socio-economische overwegingen relevant zijn in het geval waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd een onmenselijke of vernederende behandeling uitmaken in de zin van artikel 3 van het EVRM. Doorheen hun verzoekschriften verwijzen verzoekende partijen naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM), rechtspraak van de Raad van State (hierna: de RvS) en academische literatuur.

3.2. Stukken

Op 23 januari 2025 dient verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waarin zij verwijst naar volgende rapporten:

- UNHCR *International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq* van januari 2024;
- EUAA *Country Guidance Note: Iraq* van november 2024;
- COI *Focus Irak – Veiligheidssituatie* van 26 april 2023;
- EUAA *Country of Origin Report Iraq: Security situation* van mei 2024.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Voorafgaand

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.*

3.3.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in onder meer de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en zijn kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148).

Waar verzoekende partijen bekritiseren dat de bestreden beslissingen geen motivering verschaffen waarom de wettelijk vereiste termijn van tien dagen bepaald in artikel 57/6, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet niet kon worden gerespecteerd en er evenmin wordt gemotiveerd waarom geen persoonlijk onderhoud plaatsvond, kan de Raad geen schending van de motiveringsplicht vaststellen. Zij tonen immers niet aan dat deze omissies en de huidige weergegeven motivering hen niet in staat zouden stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de huidige bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Wat betreft de kritiek inzake de niet gerespecteerde beslissingstermijn van tien dagen vervat in artikel 57/6, § 3, vierde lid, wijst de Raad erop dat deze bepaling luidt als volgt:

“De in het eerste lid, 5°, bedoelde beslissing wordt getroffen binnen een termijn van tien werkdagen na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden.”

In de voorbereidende werken wordt hierover het volgende gesteld: *“Gezien, in het geval de Commissaris-generaal beslist tot de niet-ontvankelijkheid van het verzoek, het vermoeden bestaat dat de verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming, hetzij omdat hij reeds bescherming geniet in een lidstaat van de EU, hetzij omdat hij afkomstig is uit een lidstaat van de EU of uit een staat die partij is bij een Toetredingsverdrag tot de EU, hetzij omdat hij bescherming kan krijgen in een derde land waarmee hij een band heeft, wordt de beslissingstermijn voor de nietontvankelijke verzoeken ingekort tot vijftien werkdagen. Van deze termijn kan afgeweken worden ingeval van een volgend verzoek overeenkomstig artikel 57/6/2. Gezien het onderzoek van de nieuwe elementen snel kan gebeuren, is het aangewezen dat*

een beslissing tot al dan niet ontvankelijkheid van een volgend verzoek wordt genomen binnen een termijn van tien werkdagen. (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 109)."

Hieruit blijkt overduidelijk dat de in artikel 57/6, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet opgenomen termijn een louter indicatieve ordeterminj betreft waarbij de wetgever het aangewezen acht om deze verzoeken snel (binnen een termijn van tien werkdagen) te behandelen. Een snelle behandeling is derhalve wenselijk, maar niet verplicht. Verzoekende partijen tonen ook niet aan welk belang zij hebben bij het aanvoeren dat de verzoeken om internationale bescherming sneller hadden moeten worden behandeld. Zij kunnen bezwaarlijk beweren benadeeld te zijn door de langere duur van de procedure nu zij hierdoor langer bescherming genoten tegen de beweerde vervolging en aanvullende stukken konden verzamelen ter staving van hun relaas. De wet verbindt aan het overschrijden van voormelde termijn geen sanctie en er zijn geen wettelijke bepalingen of beginselen die de Raad toelaten een vreemdeling als vluchteling te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen omdat het verzoek om internationale bescherming niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld. Evenmin wordt de commissaris-generaal opgelegd om in zijn beslissing op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° uitleg te vermelden waarom de vooropgestelde termijn niet werd nageleefd.

Met betrekking tot het betoog dat verzoekende partijen niet gehoord werden op het CGVS in het kader van hun voorliggend volgend verzoek om internationale bescherming, moet nog vastgesteld worden dat in de verzoekschriften echter geen enkel valabel element wordt bijgebracht dat verzoekende partijen zouden hebben aangevoerd indien zij op het Commissariaat-generaal een persoonlijk onderhoud had gehad en dat zou hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de procedure, met name het al dan niet ontvankelijk verklaren van hun volgende verzoeken om internationale bescherming. Verzoekende partijen kunnen evenmin gevolgd worden waar zij menen dat verwerende partij in de bestreden beslissingen had moeten motiveren waarom zij niet uitgenodigd werden voor een persoonlijk onderhoud. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: *"Het in paragraaf 1 bedoelde persoonlijk onderhoud vindt niet plaats wanneer : (...) de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8."* Verzoekende partijen voegen een voorwaarde toe aan de wet waar zij menen dat verwerende partij in haar beslissing dient te motiveren waarom toepassing wordt gemaakt van voormelde bepaling.

Deze onderdelen van het middel, inzake de formele motiveringsplicht, het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel, kunnen in zoverre niet aangenomen worden.

Waar de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissingen moeten steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen worden genomen.

3.3.3. De bestreden beslissingen steunen op artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt als volgt:

"§ 1. Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er bijgevolg nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om

internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

3.3.4. Wat betreft de bijzondere procedurele noden in hoofde van eerste verzoekende partij, kan worden gewezen op volgende pertinente motieven in de bestreden beslissing:

“Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van jouw tweede verzoek om internationale bescherming bepaalde bijzondere procedurele noden in jouw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek als begeleide minderjarige in het verleden door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit geen persoonlijk onderhoud van jou afgenomen. Er werd bij je vader H. T., M. gepeild naar de redenen waarom in jouw naam een verzoek om internationale bescherming werd ingediend. Bovendien vond dit plaats in het bijzijn van je advocaat die tevens in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in jouw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén concrete aanwijzingen aandienen noch door jouw ouders worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling met betrekking tot de bijzondere procedurele noden onverkort gelden en werd deze mee in acht genomen in het kader van onderhavige procedure. Er kan dan ook vanuit gegaan worden dat jouw rechten gerespecteerd worden en je in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan jouw verplichtingen.”

Wat betreft de bijzondere procedurele noden in hoofde van tweede verzoekende partij, kan worden gewezen op volgende pertinente motieven in de bestreden beslissing:

“Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van jouw tweede verzoek om internationale bescherming bepaalde bijzondere procedurele noden in jouw hoofde heeft kunnen vaststellen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek als begeleide minderjarige in het verleden door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit geen persoonlijk onderhoud van jou afgenomen. Er werd bij je vader H. T., M. gepeild naar de redenen waarom in jouw naam een verzoek om internationale bescherming werd ingediend. Bovendien vond dit plaats in het bijzijn van je advocaat die tevens in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te

formuleren en stukken neer te leggen. Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in jouw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén concrete aanwijzingen aandienen noch door jouw ouders worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Bijgevolg blijft de vorige beoordeling met betrekking tot de bijzondere procedurele noden onverkort gelden en werd deze mee in acht genomen in het kader van onderhavige procedure. Er kan dan ook vanuit gegaan worden dat jouw rechten gerespecteerd worden en je in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan jouw verplichtingen."

Wat betreft de bijzondere procedurele noden in hoofde van derde verzoekende partij, kan worden gewezen op volgende pertinente motieven in de bestreden beslissing:

"Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van jouw eerste verzoek om internationale bescherming bepaalde bijzondere procedurele noden in jouw hoofde heeft kunnen vaststellen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek als begeleide minderjarige in het verleden door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit geen persoonlijk onderhoud van jou afgenomen. Er werd bij je vader H. T., M. gepeild naar de redenen waarom in jouw naam een verzoek om internationale bescherming werd ingediend. Bovendien vond dit plaats in het bijzijn van je advocaat die tevens in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in jouw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén concrete aanwijzingen aandienen noch door jouw ouders worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Bijgevolg blijft de vorige beoordeling met betrekking tot de bijzondere procedurele noden onverkort gelden en werd deze mee in acht genomen in het kader van onderhavige procedure. Er kan dan ook vanuit gegaan worden dat jouw rechten gerespecteerd worden en je in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan jouw verplichtingen."

Verzoekende partijen laten bovenstaande concrete motieven, waarbij in hun hoofde als minderjarigen bijzondere procedurele noden werden aangenomen, ongemoeid zodat zij er geen afbreuk aan kunnen doen.

3.3.5. Onderzoek van de nieuwe elementen

3.3.5.1. Verzoekende partijen volharden in de vluchtmotieven zoals eerder uiteengezet bij hun eerdere beschermingsverzoeken, namelijk hun vrees voor vervolging omdat zij soennitische moslims zijn. Tevens werd gewezen op hun Europese mentaliteit en hun leven hier in België.

Ter staving van hun huidige verzoeken hebben verzoekende partijen geen documenten neerlegt. De kernvraag is of deze verklaringen kunnen worden gekwalificeerd als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekende partijen voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komen.

3.3.5.2. In de bestreden beslissingen wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat de volgende verzoeken om internationale bescherming van verzoekende partijen niet-ontvankelijk moeten worden verklaard omdat zij geen nieuwe elementen of feiten aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen en dat het commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen beschikt.

3.3.5.3. Na lezing van de administratieve dossiers besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekende partijen geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen.

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in voorliggende verzoekschriften geen overtuigende argumenten bijbrengen die het geheel van motieven - die pertinent en draagkrachtig zijn, die steun vinden in de administratieve dossiers en op grond waarvan terecht wordt besloten dat zij geen nieuwe elementen of feiten hebben aangebracht - kunnen weerleggen of ontcrachten. Het komt aan verzoekende partijen toe om voormelde motieven van de bestreden beslissingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij zoals hierna zal blijken echter in gebreke blijven.

3.3.5.4. Wat betreft de verklaringen die eerste verzoekende partij reeds aflegde in kader van haar eerdere verzoeken wordt er in diens bestreden beslissing op goede gronden gemotiveerd:

“Na onderzoek van alle stukken aanwezig in jouw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat jouw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Jouw eerste verzoek werd afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien in jouw hoofde geen persoonsgerichte vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in de zin van de subsidiaire bescherming, werd aangetoond. Je volgde hierbij de weigeringsbeslissing van jouw ouders.

Jouw tweede verzoek werd niet-ontvankelijk verklaard bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maakten dat je voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking zou komen.

Uit het administratief dossier blijkt dat naar aanleiding van onderhavig derde verzoek in jouw hoofde geen bijkomende inhoudelijke verklaringen werden afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken werden aangebracht die betrekking hebben op jouw asielerzoek. Je geeft immers aan nooit in Irak te zijn geweest en niet te weten wat je daar te vrezen zou hebben. Je weet niet of je daar zou willen wonen, je ouders zouden je er immers nooit iets over hebben verteld. In het kader van het verzoek van je broer verwijzen je ouders naar asielmotieven die ze reeds in het verleden hebben uiteengezet, met name de vrees voor jullie leven omwille van de eerder door hen aangehaalde religieuze redenen.”

Inzake de verklaringen die tweede verzoekende partij reeds aflegde in kader van haar eerdere verzoeken wordt er in diens bestreden beslissing op terechte wijze gemotiveerd:

“Na onderzoek van alle stukken aanwezig in jouw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat jouw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden. In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk. Jouw eerste verzoek werd afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien in jouw hoofde geen persoonsgerichte vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in de zin van de subsidiaire bescherming, werd aangetoond. Je volgde hierbij de weigeringsbeslissing van jouw ouders. Jouw tweede verzoek werd niet-ontvankelijk verklaard bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maakten dat je voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking zou komen. Uit het administratief dossier blijkt dat naar aanleiding van onderhavig derde verzoek in jouw hoofde geen bijkomende inhoudelijke verklaringen werden afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken werden aangebracht die betrekking hebben op jouw asielerzoek. Je ouders beperken zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die ze in het verleden hebben uiteengezet, met name de vrees dat je ontvoerd zou worden door sjiietische milities.”

Betreffende de verklaringen die derde verzoekende partij reeds aflegde in kader van haar eerste verzoek wordt er in diens bestreden beslissing terdege gemotiveerd:

“Na onderzoek van alle stukken aanwezig in jouw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat jouw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden. In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk. Jouw eerste verzoek werd niet-ontvankelijk verklaard omdat het verzoek van je ouders eerder werd geweigerd en in jouw hoofde geen eigen feiten werden aangehaald die een apart verzoek voor jou rechtvaardigden. Uit het administratief dossier blijkt dat naar aanleiding van onderhavig tweede verzoek in jouw hoofde geen bijkomende inhoudelijke verklaringen werden afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken werden aangebracht die betrekking hebben op jouw asielerzoek. Je ouders beperken zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die ze in het verleden

hebben uiteengezet, met name de vrees voor je leven omwille van de eerder door hen aangehaalde religieuze redenen."

Verzoekende partijen kunnen met het algemeen betoog dat zij bijkomende verklaringen hebben afgelegd en bijkomende documenten hebben neergelegd geenszins bovenstaande pertinente weigeringsmotieven ontkrachten, daar zij hoofdzakelijk volharden in hun eerder afgelegde verklaringen en geenszins bijkomende verklaringen, documenten of andersluidende algemene informatie met betrekking tot hun vluchtrelaas hebben bijgebracht.

Daarenboven wordt er hierbij benadrukt dat de Raad niet bevoegd is om naar aanleiding van de beoordeling van de huidige volgende verzoeken om internationale bescherming, de beslissingen met betrekking tot de vorig verzoeken om internationale bescherming van verzoekende partijen nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad bemerkt dat eens hij een beslissing over een bepaald verzoek om internationale bescherming heeft genomen, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat dat verzoek betreft, zijn rechtsmacht heeft uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in een beslissing met betrekking tot een eerder verzoek werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt, quod non in casu. Hoewel dit echter niet wegneemt dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd, moet in casu het volgende aangestipt worden. Waar verzoekende partijen in het kader van hun huidige volgende verzoeken onder meer blijven vasthouden aan hun relaas zoals uiteengezet in hun eerdere verzoeken om internationale bescherming en thans elementen aanreiken die een voortzetting vormen van een relaas dat ongeloofwaardig werd bevonden en waaruit geen nood aan internationale bescherming is gebleken en verder borduren op ditzelfde relaas, voegen zij niets nieuws of wezenlijks toe aan hun dossier.

Waar verzoekende partijen bij de DVZ in het kader van hun huidige beschermingsverzoeken gewezen hebben op hun verblijf in België en zij in hun verzoekschriften aanvoeren dat zij geboren zijn in Nederland en België, ondertussen al bijna vier jaar in België verblijven, zij opgroeien in België, Nederlandstalig onderwijs volgen, zij geen of beperkte contacten hebben in Irak, er significante personen zijn in hun leven in België die hun waarden en visies hebben beïnvloed, zij zijn ondergedompeld in de Belgische samenleving en zij door hun langdurig verblijf in Europa zich een levensstijl hebben eigen gemaakt die afwijkt van de heersende cultuur in Irak, wijst de Raad in de eerste plaats op volgende pertinente bemerkingen van de commissaris-generaal in de (tweede en derde) bestreden beslissingen hierover:

"Wat betreft de vermelding dat je net als je broer in België geboren bent en een Europese mentaliteit hebt, dient te worden opgemerkt dat je slechts vijf jaar oud bent. Er kan bovendien worden aangenomen dat je bij terugkeer naar Irak vergezeld zult worden van de rest van jouw gezin en dat zij jou vertrouwd kunnen maken met de Iraakse cultuur, levensstijl en taal."

En:

"Wat betreft de vermelding dat je in Irak geen toekomst zou hebben, waardoor ze verkiezen dat je in België naar school zou blijven gaan, dient te worden opgemerkt dat dit geen uitstaans heeft met jouw asielmotieven en geenszins van die aard is om een ander licht te werpen op de eerder gedane bevindingen. Dit ressorteert niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie en evenmin onder het toepassingsgebied van de regelgeving inzake de subsidiaire bescherming."

De Raad stipt in dit verband aan dat uit de beschikbare informatie geenszins kan worden afgeleid dat het loutere gegeven dat verzoekende partijen in Europa zijn geboren en verblijven zou kunnen volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of risico op ernstige schade in hun hoofde.

De Raad oordeelt dat er in casu geen elementen voorliggen die erop wijzen dat verzoekende partijen dermate beïnvloed worden door de westerse cultuur waardoor zij dermate vervreemd zouden zijn van de Iraakse cultuur, te meer zij in hun verzoekschriften aangeven afhankelijk te zijn van hun familie, in casu hun ouders in wiens hoofde ook geen vrees voor vervolging werd aangenomen, en mede gelet op hun erg jonge leeftijd van slechts acht, vijf en twee jaar oud. Verzoekende partijen brengen evenmin concrete elementen bij waaruit kan blijken dat zij bij terugkeer naar Irak anders gepercipieerd en gevisieerd zullen worden, noch leggen zij enige documenten neer ter staving van een (gepercipieerde) verwestering. Het loutere feit dat verzoekende partijen geboren zijn in Nederland en België alwaar zij op heden verder opgroeien, is aldus onvoldoende om aan te tonen dat zij door de Iraakse bevolking in die mate als

verwesterd zouden worden aanzien dat zij in Irak hun leven niet zouden kunnen opbouwen, te meer hun erg jonge leeftijd.

Waar verzoekende partijen wijzen op de socio-economische overwegingen en betogen dat zij geconfronteerd zullen worden met een onmenselijke of vernederende behandeling bij een terugkeer naar Irak, merkt de Raad op dat dit niet meer dan loutere beweringen betreffen die niet worden gestaafd noch worden betrokken op de eigen persoon. Socio-economische overwegingen vallen niet zonder meer onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en zijn slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende verzoeker om internationale bescherming zelf zal worden geconfronteerd met een onmenselijke behandeling veroorzaakt door een intentioneel menselijk handelen. In de dossiers van verzoekende partijen zijn geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in hun hoofde suggereren. Er wordt niet aangetoond dat verzoekende partijen bij terugkeer naar Irak op intentionele wijze door een menselijk handelen zullen worden geconfronteerd met een situatie van extreme armoede waarbij ze niet zouden kunnen voorzien in hun elementaire levensbehoeften.

Verder dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen, de voorgaande vaststellingen mee in acht genomen, geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden gevisieerd.

Gelet op het voorgaande kunnen de voormelde aangehaalde elementen niet gekwalificeerd worden als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekende partijen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen.

3.3.6. Inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt nog aangestipt dat de subsidiaire beschermingsstatus niettemin kan worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het vluchtrelaas waaruit geen nood aan internationale bescherming is gebleken.

De Raad wijst er in dit verband op dat niet wordt betwist dat er in Irak een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde gebieden. Zowel uit de UNHCR-richtlijnen als uit de EASO Guidance note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Bijgevolg moet bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus aldus te worden gericht op de regio waar verzoeker leeft (of in casu de regio van bestemming van verzoekende partijen) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen niet betwisten dat in casu de veiligheidssituatie in de provincie Diyala moet worden beoordeeld.

In dit verband integraal kan integraal verwezen worden naar de omstandige motivering in de bestreden beslissingen die werd geactualiseerd middels de aanvullende nota's van verwerende partij.

In het licht van de voorliggende actuele objectieve landeninformatie, wordt de analyse van de commissaris-generaal door de Raad overgenomen.

De Raad concludeert samen met verwerende partij dat er actueel in Diyala geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Diyala louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partijen brengen geen enkele informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een ander daglicht stellen.

Er wordt echter niet ontkend dat de veiligheidssituatie in Diyala nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van een verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Bijgevolg rijst, in overeenstemming met wat het Hof van Justitie in zijn arrest Elgafaji (HvJ 17 februari 2009, C-465/07) heeft gesteld, de vraag of verzoekende partijen persoonlijke omstandigheden kunnen inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Diyala voor hen dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat zij bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon.

Zoals de commissaris-generaal terdege bemerkt, laten verzoekende partijen na het bewijs te leveren dat zij specifiek worden geraakt, om redenen die te maken hebben met hun persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Diyala. Evenmin zijn er elementen die erop wijzen dat er in hun hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat verzoekende partijen een verhoogd risico lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

3.3.7. Alles samen genomen kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden in het besluit dat er in dit geval geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoekende partijen zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komen.

3.3.8. Bijgevolg heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen ten aanzien van verzoekende partijen terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van hun volgende verzoeken om internationale bescherming. Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

3.3.9. Een verder onderzoek ten gronde in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet alsook artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, dringt zich niet meer op nu de volgende verzoeken terecht niet-ontvankelijk worden verklaard. De aangevoerde schendingen zijn om deze reden dan ook niet dienstig.

3.3.10. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM benadrukt de Raad dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de aanwezigheid van nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, die de kans aanzienlijk vergroten dat de verzoekende partijen voor internationale bescherming in aanmerking komen. De Raad doet in het kader van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een terugkeerbeslissing of verwijdering. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde.

3.3.11. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partijen niet aannemelijk maakten dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.3.12. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

3.3.13. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit de administratieve dossiers blijkt dat verzoekende partijen, gelet op de maatregelen genomen in kader van hun bijzonder procedurele noden, via hun vader als wettelijke vertegenwoordiger bij de DVZ de kans kregen om hun verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van hun huidig volgende verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. De beslissing om de verzoeker, die een volgend verzoek indient, al dan niet persoonlijk te horen, behoort overeenkomstig artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoekende partijen in het kader van hun volgende verzoeken om internationale bescherming geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft de (volgende) verzoeken om internationale bescherming van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissingen genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.3.14. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekende partijen hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaken terug te zenden naar de commissaris-generaal. Het aangevoerde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X, X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De beroepen worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien februari tweeduizend vijftientig door:

H. CALIKOGLU,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
R. VAN DAMME,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

R. VAN DAMME	H. CALIKOGLU
--------------	--------------